

Els contes trobats de Lydia Davis

Feia temps que el nom de Lydia Davis corria de boca en boca, però ningú no s'havia decidit a traduir-ne cap llibre al català. Al final qui s'ha avançat ha estat Edicions de 1984, que acaba de publicar *Ni puc ni vull*, una selecció d'un centenar de contes d'aquesta autora nascuda a Massachusetts el 1947, traduïts d'una manera molt convincent per Yannick Garcia.

Lydia Davis és el Marcel Duchamp de la literatura, ja que converteix en contes el que no se'ns havia acudit que podria ser-ho: troba contes a les llistes, a la premsa, al somnis dels amics, a tot arreu on va, fins i tot als llocs més literaris. Una d'aquestes peces, amb títol autoexplicatiu, és *De com vaig llegir tan de pressa com vaig poder els meus exemplars endarrerits del suplement literari de The Times*.

Cartes o contes?

Altres contes de *Ni puc ni vull* adopten la forma de carta: a una empresa de caramels de menta que no compta bé el nombre d'unitats que inclou a la bossa, a la fundació que ha concedit una beca d'escriptura a l'autora, al president d'una estafa postal anomenada Institut Biogràfic dels Estats Units, a un fabricant de pèsols congelats que incorpora una fotografia en el paquet on el color dels pèsols no s'assembla al color dels que es troben a l'interior. Ignorem si primer escriu les cartes i després les converteix en contes, o si ja són concebudes com a contes, com també ignorem si les envia o si tan sols les publica.

Altres contes del recull s'assemblen a un documental, com el brevíssim *La manera de parlar de la companyia telefònica* o *Les vaques*, que descriu en quinze pàgines el comportament d'un grup de bòvids que pastura en un camp. També n'hi ha de més convencionals, i d'altres que semblen capítols d'una novel·la, i fragments aparentment autobiogràfics, i l'apunt notarial del que li passa pel cap quan espera el menjar en un restaurant. En els contes de Lydia Davis hi conflueixen un humor gè-

lid i una autoconsciència elevada. No sabem del cert si l'autora és irònica o cínica, crítica o bromista, si abusa de l'atzar biogràfic o de l'acudit metaliterari, si ens recorda la indolència del senyor Keuner de Bertolt Brecht o més aviat el periodisme egocèntric que practicava Salvador Dalí a finals dels anys vint. Els textos de Lydia Davis de vegades ens fascinen i d'altres ens avorreixen, però aconsegueixen que ens preguntem a cada moment què dintre és un conte. *

La nord-americana Lydia Davis ha estat traduïda per Edicions de 1984 / ARXIU

E

En els contes de Lydia Davis hi conflueixen un humor gèlid i una autoconsciència elevada

TRUQUEN! ARNAU PUIG

L'efímer i el permanent

Som al temps de la convulsió de tots els principis; temps en què res del que semblava permanent pot durar ja més d'un instant; temps en què cal lluitar per mantenir els mínims de durada per assegurar-se de travessar el tràngol i passar a l'instant següent; ànsia que també sentim referida a les convulsions socials i/o naturals. Tanmateix, per aquests temps tenim l'instrument idoni perquè de tot el que passa se'n pugui tenir la constància documental que ens acredita la certesa i la solidesa que tot el que ens passa és cert:

l'instrument de la digitalització n'és el garant. S'ha acabat mantenir en la virtualitat de la imatge el càlid moment fugisser cordial i grat; les brutals etapes tecnològiques ho han englotit tot i la fotografia ha deixat de guardar-nos aquell punt d'estructura calenta: retenir l'impacte lluminós (abans només propi de la pintura) del moment únic en què el que es veu i es posseeix és real, atès que la imatge permet que els secrets esdevinguin mostres, concrets i inalterables: aquell instant decisiu obtingut per Cartier-Bresson. Ara, la fotografia ha

esdevingut el doble constant de la banalitat quotidiana, la successió de la simple vida sense to ni so, que no conté cap altre secret que el de ser fugisser; fotografia en què res hi és retingut ni amagat; és, només, un simple record del: ai, sí! Tecnològicament s'ha facilitat l'expansió d'aquesta propietat de la imatge atorgant a les realitats més horribles el mateix valor que a les banalitats més habituals: vist i memoritzat o oblidat. Amb les *smart photo*, el contingut ha esdevingut estrictament ocasional: només hi ha el que s'hi veu. *

Opinió